

„Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo...(Iz 9, 1-3.5-6)“

Minulý rok kolem Vánoc, v roce, kdy jsme zde opět zažili povodeň, mi kterýsi člověk říkal, jak na něho teskně dopadá šero podzimu i počínající zimy. Světla ve dne ubylo, a většina času se nořila do přitnutí, do toho nepěkné počasí a nevysušené domácnosti. Nejedem člověk zažíval deprese a nebylo mu dobře. Když se však v předjaří sluníčko navrátilo, světla přibýlo, a i když domy byli stále podmáčené, kouzlo světla vykonalo na lidské duši své.

Podobě jako náš pohled do nevlídného šera zimních plískanic je smutný, věřím, že i pohled Boha do potemnělých srdcí lidí je plný soucitu, kam se člověk dostal. Stvořil nás, abychom mohli mít podíl na tom, co prožívá on sám – radost, pokoj, lásku, štěstí. V srdci člověka však pod fasádou umělých úsměvů Stvořitel vidí smutek, nepokoj, strach z lásky, nespokojenost.

Lidské srdce se podobá k potemnělé hluboké jeskyni zející prázdnotou. Její hlubokost je nesmírná, stejně jako jsou touhy lidí po tom, čeho se jim nedostává, co si sami nadělit nemůžou. Ohromná touha lidských srdcí je jedno jediné z toho, co nám zůstalo z otisku Boha při stvoření. Základní touhy lidských srdcí všem společné jsou touha po životě v lásce, v pravdě a spravedlnosti, touha po dobru a po svobodě.

Můžeme pozorovat, že každá touha našeho srdce je jako dvojčata sourozenců a jednom případě i trojčata. Touha po lásce spočívá ve vědomí, že jsem bez podmínek milován, ale také v tom, že miluji a nekladu si podmínky své lásky. Touha po spravedlnosti je v tom, že žiji ve spravedlivém prostředí, ale také, že jsem sám spravedlivý. Touha po pravdě spočívá v tom, že mě nikdo neobelhává, ale že i já nehraji na nikoho divadlo. Touha po dobru je v tom, že jsem obohacován něčím, nebo někým, ale i to, že obohacují druhé. Touha po svobodě je ono trojče. Spočívá v tom, že mě nikdo nenutí dělat to, co nevnímám jako dobré, dále v tom, že já nikoho nenutím konat proti jeho svědomí a na posedy ještě, že sám jsem svobodný od svých vnitřních nutkání dělat nesprávné věci, které mně, nebo druhým mohou škodit.

Žádný člověk neprožívá takovou harmonii tužeb svého srdce, ba mnoho lidí zažívá velké rozpory toho, po čem touží a co by rádi. Proto prožívají smutek, nepokoj, strach milovat, ba i strach žít. Znovu se vraťme k obrazu tmavé jeskyně hluboké základními lidskými touhami.

Poselství Vánoc spočívá v odpovědi na tmu lidských srdcí. Ježíš, se narodil do tmavé jeskyně lidských nenaplněných základních tužeb člověka. Do tmy smutku a strachu přišel ten, při jehož narození byla tma prozářena přítomností Boží. Zázrak proměny srdce a pohledu na život vede skrze narození Ježíše do námi prožívaných konkrétních temnot srdce. Odtud přichází opět radost, pokoj, odvaha k lásce, spokojenost.

Nedávno obletěla naše různé rozhlasové stanice a jejich hitparády píseň z filmu Alois Nebel, Půlnoční. V refrénu se zpívá: „Beránku náš, na nebesích, stůj při nás, až přijde tma...neopouštěj nás, až začnem se bát.“

Nebojme se zazpívat tento refrén, kdykoli budeme pociťovat tmu, nepokoj, smutek, strach. Potom se i na nás naplní proroctví Izaiáše z 8. století před Kristem: „Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo...(Iz 9, 1-3.5-6)“ Tak jako Ioni, návrat světla vykonal své na posmutnělé duši vás troubečanů, tak o to více příchod světla Beránka vykoná více než zázraky ve vašich životech.